

at hver af parterne får en lignende adgang til at afgive erklæringer og til at udtale sig om modpartens indlæg som den, der gælder i retssager.

Fra forskellig side er der fremført ønske om, at de administrative afgørelser skal kunne kræves forelagt domstolene. Man har imidlertid fundet, at spørgsmålet om fastsættelse af de her omhandlede vederlag er mindre egnet til afgørelse i almindelige processuelle former, hvorfor den ved § 54 foreslåede afgørelsesmåde efter forslaget er tænkt som endelig.

Kapitel VII.

Retshåndhævelse.

Til § 55.

Strafbestemmelser findes i lov 1933 i §§ 17, 18 og 20, jfr. § 32.

Strafansvar kan indtræde såvel ved krænkelser af den egentlige ophavsret og visse bestemmelser, der er nært knyttede til denne, som ved krænkelser af de i kapitel V og i §§ 51—53 omhandlede rettigheder. I øvrigt svarer beskrivelsen af de straffbare handlinger nogenlunde til gældende lovs. Man har dog anset det for unødvendigt særligt at nævne et strafansvar for den, som forhandler, uddeler eller udlejer et ulovligt eksemplar af et værk. Dette må antages at gå ind under straffebudet, således som det er formuleret i § 55, jfr. § 2.

Den gældende lov kender kun bødestraf for ophavsretskrænkelser. Patentloven og mønsterloven af 1936 har imidlertid gennemført straf af frihedsberøvelse for gentagne krænkelser af patent- eller mønsterretten, dog kun hæftestraf i højst 6 måneder. Man har fundet det rimeligt at omgærde ophavsretten med tilsvarende strengere straffebud.

Efter den nugældende lov er det en betingelse for strafansvar, at forseelsen begås forsætligt eller groft uagtsomt. Efter forslaget straffes al uagtsomhed på dette område (der bør dog ved simpel uagtsomhed normalt kun anvendes bødestraf). Denne afgrænsning af de subjektive strafbarhedsbetingelser er i overensstemmelse med det almindelige hovedprincip i straffelovens § 19.

Fra forfatterside er der givet udtryk for ønsket om, at også overtrædelse af de i kapitel III om ophavsrettens overgang, særlig afsnittet om forlagsaftaler, optagne bestemmelser skal belægges med straf. Hertil egner disse kontraktregulerende bestemmelser sig imidlertid næppe i almindelighed. Konsekvensen af disse bestemmelsers overtrædelse må normalt være, at aftalen kan ophæves, i hvert fald hvis overtrædelsen er væsentlig. Også et erstatningsansvar vil kunne blive følgen af en sådan overtrædelse.

På foranledning af justitsministeriet er der som stk. 3 optaget en bestemmelse, der indfører hjemmel til at pålægge kollektive enheder bødeansvar. Bestemmelsen har særlig betydning i sådanne tilfælde hvor det ikke er muligt at bestemme en fysisk person som gerningsmand, men også i øvrigt må det anses for rimeligt og praktisk, at der åbnes mulighed for bødeansvar for det aktieselskab eller lignende, som drager fordel af overtrædelsen.

Overtrædelser af ophavsretsloven er efter forslaget genstand for privat påtale ligesom efter den gældende lov. I lovudkastet i betænkningen af 1951 var der stillet forslag om en bestemmelse, hvorefter offentlig påtale skulle finde sted efter begæring af den forurettede. Da justitsministeriet har frarådet indførelsen af en sådan ordning, og da undervisningsministeriet heller ikke finder anledning til en fravigelse af den hidtil gældende private påtale på området, er den pågældende bestemmelse udeladt i lovforslaget.

Det bemærkes, at overtrædelser af loven efter retsplejelovens § 725, stk. 3, kan påtales af det offentlige, når det findes påkrævet af hensyn til en offentlig interesse.

Til § 56.

Denne bestemmelse indeholder reglerne om erstatning for ophavsretlige krænkelser.

Stk. 1. Erstatningsbetingelserne vedrørende den økonomiske skade svarer ganske til dansk rets almindelige erstatningsregel. De særlige normer for erstatningens beregning, som indeholdes i lov 1933 §§ 17 og 18, foreslås ophævede. De er ikke meget vejledende og har ofte givet anledning til vanskelige fortolkningsspørgsmål.

På grund af ophavsrettens særlige personlige karakter kan det forekomme, at der ved forseelsen forvoldes ophavsmanden en krænkelse, som det er rimeligt, at han får en erstatning for, selv om krænkelsen er af ikke-økonomisk art. En sådan krænkelse kan til en vis grad sidestilles med de i § 15 i ikrafttrædelseslov til Borgerlig Straffelov af 15. april 1930 omhandlede tilfælde, hvor der også gives hjemmel for erstatning for ikke-økonomisk skade. Betingelsen bør dog være, at forseelsen er begået forsætligt eller groft uagtsomt. En sådan erstatning for ikke-økonomisk skade benævnes oprejsning. Den må efter omstændighederne kunne tillægges ophavsmanden selv, uanset om han har overdraget ophavsretten helt eller delvis til andre.

Stk. 2. Den almindelige erstatningsregel fører til, at den forurettede — når den ulovlige handling er begået forsætligt eller uagtsomt — kan kræve erstatning for hele det tab, han har lidt. Dette vil i